

เข้ามาค้าขายกับโรงรับจำนำเป่าไหลก็ล้วนเป็นแขกผู้มีเกียรติทั้งสิ้น

"นายท่านทั้งสองต้องการจำนำสิ่งของหรือชมดูสินค้าขอรับ"

ผู้มาเยือนโรงรับจำนำล้วนไม่พ้นสองจำพวกนี้ จำพวกหนึ่งร่อนเงินนำสิ่งของมาจำนำ อีกจำพวกหนึ่งมาเพื่อชูดหาสมบัติ หมายถึงสิ่งของที่ผู้อื่นจำนำไว้ในราคาที่ต่ำกว่าท้องตลาด

"จำนำ" ขณะที่บุรุษร่างเตี้ยเอ่ยตอบ บุรุษร่างสูงที่อยู่ข้างกายก็นำกล่องไม้ทรงยาวใบหนึ่งวางลงบนโต๊ะ

ชุยหลางยื่นมือปลดสลักกล่องไม้เปิดฝากล่องออกดู สิ่งที่ว่าอยู่ในภายในถึงกับเป็นชุล่ยหยกเขียวชั้นเลิศเลาหนึ่ง

ตัวชุล่ยใสสว่างกระจ่างหมดจด สีล้วนและความแวววาวอบอุ่นละมุนตา ฝีมือละเอียดประณีต มองปราดเดียวก็รู้ได้ว่าเป็นงานที่ออกจากมือช่างระดับครูผู้เชี่ยวชาญ

บุรุษร่างเตี้ยเอ่ยขณะชุยหลางกำลังพินิจพิจารณาชุล่ยหยกเวลานี้ "เจ้าหนู ตั้งใจให้มันชัดๆ หน่อย นี่เป็นสินค้าชั้นเลิศเขียวนะ"

ชุยหลางยิ้มตอบ "นายท่านโปรดรอสักครู่ ข้าจะเชิญเจ้าแอกมาชมสินค้าและตีราคา" ชายหนุ่มกล่าวก่อนหมุนตัวเลิกลำเข้าไปยังห้องชั้นใน

เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียว ม่านกันห้องชั้นในก็ถูกเลิกขึ้น เจ้าแอกเดินออกมาในชุดแต่งกายเช่นคนบดีผู้มั่งมี รูปร่างของเขาเตี้ยกว่าชุยหลางเล็กน้อย ใบหน้าไว้หนวดสองเส้นรูปอักษรเลขแปด* แม้ไม่หล่อเหลาเท่าชุยหลาง แต่รูปโฉมก็นับได้ว่าสุภาพเรียบร้อยเช่นบัณฑิต

"เรียนเจ้าแอก นายท่านทั้งสองต้องการจำนำชุล่ยหยกเขียวเวลานี้

* หนวดรูปอักษรเลขแปด หมายถึงหนวดที่มีลักษณะเช่นเลขแปดของจีน (八)

มิได้เป็นเพียงคนทำมาค้าขายหากยังเป็นมือปราบลับ นางจึงบันทึก
รายการเงินรางวัลของแต่ละตระกูลออกมาเป็นสมุดบัญชีเล่มหนึ่ง

การที่นางเปิดโรงรับจำนำเป่าไหลแห่งนี้แท้จริงแล้วมีจุดประสงค์
ตามความคิดของนาง โรงรับจำนำนี้ยังทำหน้าที่จับโจรไปในตัว ยามปกติ
เป็นกิจการรับจำนำ แต่ขณะเดียวกันยังเป็นช่องทางให้โจรจำนวนหนึ่ง
นำของมาปล่อย เมื่อใดได้รับของโจรที่น่าสงสัย เมื่อนั้นก็คือเวลารวบแห
จับปลาของซึ่งกวนเยียนมือปราบลับผู้นี้

ซุ่ยหลงได้แต่ส่ายหน้าด้วยรู้ดีว่าเรื่องที่คุนหนู่ตัดสินใจไปแล้ว
เปลี่ยนแปลงได้ยากยิ่ง "ผู้น้อยรับคำสั่ง"

จบคำ มือหนึ่งข้างหัวหนึ่งคน ลากตัวบุรุษทั้งสองมุ่งไปทางด้านหลัง
ซุ่ยหลงใช้น้ำสาดปลุกพวกเขา ไม่นานนักก็ค้นสอบได้ความจริงนำข้อมูล
มารายงานต่อซึ่งกวนเยียน

เมื่อส่งมอบคนแก่ทางการ รับเงินรางวัลเข้าบัญชีแล้ว ซึ่งกวนเยียน
ก็ตัววัดพุกกันซัดหนึ่งลงบนรายการบัญชี

นางชอบทำการค้า การเป็นมือปราบลับก็เป็นการค้าประเภทหนึ่ง
และนางก็น่าจะเป็นมือปราบลับผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างผ่อนคลายนสบาย
อารมณ์ที่สุดใ้ในราชสำนักต้าซิง เพียงเปิดโรงรับจำนำไว้หนึ่งแห่ง มีเหยื่อ
เข้ามาติดร่างแหก็จับกุม ไม่มีเหยื่อก็ดำเนินกิจการรับจำนำไป ทว่า
โรงรับจำนำเป่าไหลแห่งนี้เป็นเพียงหนึ่งในบรรดากิจการจำนวนมาก
ของนางเท่านั้น

นางตั้งหนวดปลอมออก ถอดชุดเก่าแก่ เปลี่ยนมาสวมชุดกระโปรง
เนื้อผ้าทิวไป เมื่อกลับมาอยู่ในชุดสตรีตามเดิมก็ออกจากประตูหลังของ

โรงรับจำนำเดินมายังถนนใหญ่ ผ่านไปหลายตรอกจึงเดินเข้าสู่ถนน
ย่านการค้าอันคึกคักสายหนึ่ง

สองฟากของถนนใหญ่สายนี้แน่นขนัดไปด้วยร้านรวงต่างๆ อาทิ
ร้านผ้าไหม ร้านแพรพรรณ ร้านชา ร้านตำรา ร้านหยก นับเป็นทำเล
ที่ตั้งร้านรวงซึ่งมีมูลค่าสูงสุดในเมืองหลวง ร้านเครื่องประทีปโคมของ
ซึ่งกวนเยียนก็ตั้งอยู่ที่นี้เช่นกัน

ผู้ที่มาจำนำสิ่งของล้นต้องการจะรักษาหน้าตาด้วยกันทั้งสิ้น
โรงรับจำนำจึงเปิดอยู่ในตรอกที่มีผู้คนบางตา ต่างจากร้านเครื่องประทีปโคม
ซึ่งเป็นขวัญใจของเหล่าหญิงสาว จึงย่อมต้องเปิดกิจการในที่ซึ่งมีผู้คน
คลาคล่ำ

ซึ่งกวนเยียนมาถึงหน้าประตูร้านซินหลัน เห็นร้านเครื่องประทีปโคม
ของตนมีลูกค้านั่งแน่น มุมปากก็ยกขึ้นน้อยๆ โดยไม่รู้ตัว ร้านของตน
ทำมาค้าขึ้น มีใครบ้างจะไม่เบิกบานใจ ทุกวันสิ่งที่นางชอบทำมากที่สุด
หากมิใช่การดูสมุดบัญชีก็คือการออกตรวจตราร้านรวงแต่ละแห่ง

"หลีกไป!"

เสียงตวาดที่ดังขึ้นกะทันหันทำให้นางหันหน้าไปมอง เห็นรถม้า
คันหนึ่งกำลังแล่นตะบึงมาทางนี้ ชาวบ้านบนถนนพากันหลบอย่างแตกตื่น
ส่วนพ่อค้าหาบเร่แผงลอยที่หลบหลีกไม่ทันก็มีแต่ถูกชนจนหงายหลัง

นางมุ่นคิ้ว ราชสำนักตำราชิงบัญญัติกฎไว้ เว้นเสียแต่จะมีคำสั่ง
เร่งด่วนทางทหาร ห้ามผู้ใดขี่ม้าควบตะบึงจนชนถูกชาวบ้านบนท้องถนน
ทว่าก็มีบางครั้งที่ถูกผู้ดีมีเงินไม่เคารพกฎระเบียบควบม้าผ่ากลางตลาด
ไปอย่างถืออำนาจบาตรใหญ่

• ภาพมายาเบื้องต้น! 1

ขณะที่ชาวบ้านบนถนนพากันหลีกเลี่ยง นางกลับยืนอยู่กับที่โดยไม่ตระหนกไม่หวาดหวั่น จวบจนกระทั่งม้าประชิดเข้ามาใกล้ นางจึงค่อยเตรียมตัวจะหลบหลีก ทว่าตอนนี้เองคนผู้หนึ่งพลันยึดแขนของนางแล้ว กระตุกดึงเข้าข้างทางในทันที

เป็นเพราะถูกดึงอย่างกะทันหัน ทำให้ผีเท้าของนางชวณเซนหลุดเหวี่ยง จะล้มลง ด้วยเหตุนี้ นางจึงคว้าแขนของอีกฝ่ายไว้ตามสัญชาตญาณเพื่อจะทรงตัว

"แม่นางปลอดภัยดีใช่หรือไม่" เสียงบุรุษอันแสนจะเยือกเย็นดังขึ้น ซึ่งกวนเยียนนี้มิได้อยู่ในใจ นางไม่ปลอดภัยที่ได้กัน เดิมทีนางก็เตรียมตัวจะหลบอยู่แล้ว ใครกันเสนอน้ำยังไม่เข้าเรื่อง จู่ๆ ก็โผล่มาตึงนาง กลับทำให้นางเสียหลักจนยืนไม่อยู่

หลังจากทรงตัวได้มั่นคง หญิงสาวก็ตะลึงงันอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อช้อนตาขึ้นเห็นผู้ที่ยึดแขนนางไว้

คุณชายที่อยู่ตรงหน้ามีรูปโฉมหล่อเหลาเยือกเย็น สีหน้านิ่งขริม เป็นที่น่ายำเกรง คิ้วเหินสะบัด ดวงตาเฉียบคม แม้มีกลิ่นอายเช่นบัณฑิตแผ่ซ่าน แต่กลับมีพลังอำนาจน่าเกรงขามกระทั่งยามที่ไร้โทษะ

ทว่าสิ่งที่ทำให้นางตะลึงงันไปนั้นหาใช่รูปโฉมอันคมสันสง่างามของอีกฝ่าย แต่เป็นเพราะนางรู้จักใบหน้านี้ มองเพียงปราดเดียวนางก็ก้มหน้างูด

"ข้าไม่เป็นไร ขอขอบคุณคุณชายยิ่งนักที่ช่วยเหลือ" จบค่านางก็หมุนกายออกเดิน

"แม่นางช้าก่อน"

นางไม่ได้ชะงักฝีเท้า ทั้งยังแสร้างทำเป็นไม่ได้ยิน

"แม่นาง ฎงเงินของเจ้าหล่น"

ฝีเท้าของนางชะงักก็ก็ ลูบข้างเอวไปโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะพลัน
อุกคิดได้ว่าไม่ถูกต้อง นางไม่ได้พกฎงเงินมาสักหน่อย...หมดกัน!

เพียงเพราะชั๊กซ้างไล่ไปครู่เดียวหญิงสาวจึงถูกอึกฝ่ายตามทัน

"แม่นาง" เสียงดังขึ้นเบื้องหลังนางอย่างชัดเจน หากยังแสร้าง
ไม่ได้ยินต่อไปก็คงจะไม่แนบเนียนแล้ว

ซึ่งกวนเยียนหมუნตัวกลับมาถามด้วยสีหน้างุนงง "คุณชายเรียกข้า?"

"แม่นางหน้าคู้่นๆ พวกเราใช่เคยพบกันที่ใดมาก่อนหรือไม่" คุณชาย
รูปงามเยือกเย็นจับจ้องนางด้วยแววตาซึ่งแหลมคมขึ้นอีกหลายส่วน

"ปกติข้าไม่ออกจากประตูใหญ่ ประตูชั้นในยังก้าวไม่พ้นเสียด้วยข้า
คุณชายจำคนผิดแล้ว" หญิงสาวตอบอย่างเอียงอาย

"เช่นนั้นหรือ" คุณชายรูปงามเยือกเย็นยังคงจับจ้องนางอยู่เช่นเดิม
แววตานั้นสว่างเจิดจ้าเกินพอดี จดจ่อจนผิดธรรมดา

"คุณชายอย่าได้จ้องมองผู้อื่นเช่นนี้ โปรดรักษาเกียรติของตนด้วย"
นางไม่เพียงแสดงสีหน้าท่าทางเป็นนัยว่า 'ท่านคิดจะทำอะไร' มิหนำซ้ำ
ยังข่มสาบเสื่อตนเองเสียแน่น

เห็นดังนี้ชายหนุ่มจึงค่อยได้สติคืนมา ตระหนักได้ว่าตนจับจ้อง
หญิงสาวนางหนึ่งเช่นนี้เป็นการไม่สมควรจริงๆ

"เป็นข้าเองที่จำคนผิด เสียมารยาทแล้ว" เขาถอนสายตากลับมา
พร้อมกับความรู้สึกผิดหวังในใจ เพียงแค่เห็นเงาหลังที่คล้ายคลึงสายหนึ่ง
ก็หลงนึกว่าเป็นนาง ยิ่งได้เห็นรถม้าคันนั้นกำลังแล่นตะเบ็งมาอย่างทิศทาง

ที่นางยื่นอยู่ เขาไม่แม้แต่จะหยุดคิดก็ตรงรี่เข้าไปดึงนางออกมาด้านข้าง ด้วยอารามร้อนใจชั่วขณะ

รอจนเห็นรูปโฉมของอีกฝ่ายชัดเจน กลับทำให้เขาตกตะลึง... ไม่ใช่ นาง ทว่าให้ความรู้สึกคล้ายเคยรู้จักกันมาก่อน ต่อเมื่อได้เห็นอีกฝ่าย มีท่าทีตื่นกลัว ความรู้สึกคล้ายเคยรู้จักกันนั้นกลับอันตรธานไป

เขาหมุนกายเตรียมออกเดิน คราวนี้กลับถูกนางร้องเรียกไว้

"คุณชายข้าก่อน"

เขาหยุดยืน หันกลับไปมองนาง

"ถุงเงินของข้าเล่า" นางยื่นมือทวงสิ่งของจากเขา

ชายหนุ่มสีหน้าแข็งค้าง จับจ้องนางตรงๆ ข้าอีกหน ทั้งที่น้ำจะรู้ว่า เรื่องถุงเงินหล่อนั้นเป็นเรื่องเท็จ แต่นางกลับทวงเอาจากเขาจริงๆ หรือจงใจกระมัง ทว่าพิจารณาสีหน้าอันจริงจังของนางก็ดูไม่คล้ายเป็นการเสแสร้ง ด้วยเหตุนี้ทั้งสองจึงชะงักค้างอยู่เช่นนี้ครู่หนึ่ง สุดท้ายเขาไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น ปลดถุงเงินที่พกติดตัววางใส่ในมือนางก่อนจากไปโดยไม่ได้หันกลับมาอีก

ซึ่งกวนเยียนเข้าไปทันที นี่เขามอบถุงเงินใบหนึ่งให้กับนางจริงๆ หรือนางเพียงแต่นึกสนุกชั่ววูบเท่านั้น ในใจคิดว่าเมื่อเขาบอกเองว่านางทำถุงเงินหล่อน นางก็จะทวงคืนจากเขา ดูซิว่าเขาจะเสกมันออกมาได้อย่างไร เจตนาหลักคืออยากเห็นปฏิกริยาของอีกฝ่าย กลับนึกไม่ถึงว่าเขาจะให้นางมาจริงๆ!

เมื่อลองคะเนน้ำหนักในมือดูก็รู้ว่าต้องมีเงินตำลึงอยู่ไม่น้อยทีเดียว คนตระหนี่ถี่เหนียวนางเคยเห็น คนใจคอกว้างขวางนางก็เคยพบ ทว่า

กลับไม่เคยพบเคยเห็นคนที่ฝืนกำนัลเงินของตนแก่ผู้อื่นเพื่อที่จะรักษา
คำพูดเช่นนี้

"หึ..." นางหัวเราะเบาๆ ขณะใช้สายตามองส่งคนผู้นั้นลับหายไป
ท่ามกลางฝูงชน

นางรู้จักเขา...ตี่จิ่ง นี่ก็ไม่ถึงจริงๆ ว่าจะได้พบกับเขาอีก เพราะหยังดี
ที่เขาจำนางไม่ได้

ท่าอาชีพมือปราบนี้มีความเสี่ยง การผูกปมแค้นกับผู้อื่นเป็นเรื่องที่
หลีกเลี่ยงได้ยาก ดังนั้นซึ่งกวนเยียนจึงไม่เคยเปิดโอกาสให้ผู้ใดสบช่อง
เอาคืน

การได้พบกับเขาโดยไม่คาดฝันสะกิดความทรงจำของนางขึ้นมา
อีกครั้ง เรื่องราวล่วงเลยมาสองปีแล้ว ครั้งแรกที่พวกเขาพบกัน ใบหน้า
ของนางเต็มไปด้วยรอยปรุ แตกต่างกับโฉมหน้าในยามนี้ อีกทั้งตอนนั้น
นางยังใช้ทั้งชื่อปลอมและฐานะปลอม อย่างมากเขาก็แค่รู้สึกคุ้นตา แต่
ไม่มีทางจำได้หรือว่าเป็นนาง

ส่วนนางกับเขารู้จักกันได้อย่างไรนั้น แน่นนอนว่ามีโชะประสบการณ์
อันรื่นรมย์ นางไม่จำเป็นต้องมีความเกี่ยวข้องกับใครๆ กับคนผู้นี้ก็ การพบกัน
ในวันนี้ สำหรับนางแล้วเป็นเพียงความบังเอิญเท่านั้น

นางเดินอ้อมหน้าร้านชินหลันของตนไปเข้าทางประตูเล็กที่อยู่
ด้านข้าง ลูกมือในร้านพอเห็นนางก็รีบต้อนรับผู้เป็นเจ้าแก่เข้ามาในร้าน
"สี่หลางละ"

"เจ้าแก่รอสักครู่ ช้าน้อยจะไปแจ้งสี่หลางเดี๋ยวนี้"

สี่หลางเป็นลูกมือใหญ่ของนาง มีหน้าที่ช่วยนางดูแลร้านเครื่อง

อยู่ไกล ชุมนางเล็กๆ เช่นนายอำเภอจึงได้มีต้นทุนมามาอดตัดตากอยู่ใน
ห้องที่ของตน ผู้คนจำนวนมากต่างก้านเงินสินบนแย่งชิงกันจนแทบ
หัวร่วงข้างแตกก็เพื่อจะคว้าตำแหน่งนายอำเภอมาลงเป็นดูบ้าง

เหตุที่ซึ่งกวนเยียนจับตาได้ทำเถียนผู้นี้ก็ด้วยสัญชาตญาณ
มือปราบซึ่งสั่งสมมานานปี ได้ทำเถียนผู้นี้เดิมเป็นขุนนางระดับล่าง
ฝ่ายทหาร อายุอานามกินสี่สิบแล้ว ที่เรือนเลี้ยงดูภรรยาโง่มางามไว้
หลายคน มองปราดเดียวก็รู้ว่า เป็นพวกรู้จักโกงกิน ที่ซึ่งกวนเยียนจับตาดู
คนผู้นี้ก็เพื่อจะรอตะครุบหลักฐาน

"ไปลองสอบถามพวกขอทานที่อำเภอจีนเหอ หลังจากได้ทำเถียนตาย
มีใครหายไปหรือออกเดินทางไกลบ้างหรือไม่"

"ขอรับ"

ซึ่งกวนเยียนแกะกล่องแป้งอีกใบ เมื่อเปิดสารที่อยู่ภายในออกอ่าน
แววดาก็สว่างเจิดจ้า

"ราชสำนักมีนักโทษหลวงหลบหนี? เงินรางวัลนำจับตั้งหมื่นตำลึง
ยังไม่ต้องเอ่ยถึงมือปราบทั่วไปกับมือปราบลับของทุกเมืองทุกมณฑล
หากได้เห็นเงินรางวัลที่สูงลิ่วเช่นนี้เกรงว่าแม้แต่ชาวยุทธ์ก็คงอยากมี
ส่วนแบ่งในน้ำแกงขันหม้อนี้กันสักถ้วย"

"คุณหนูอยากจับกุมหรือขอรับ"

ซึ่งกวนเยียนสั้นสี่ระยะ "คดีใหญ่เช่นนี้ไหนเลยจะเวียนมาถึงมือของ
พวกเรา ยังมีสี่ยอดมือปราบอยู่อีกนะ คดีนี้เป็นที่สะดุดตาเกินไป พวกเรา
จับตาดูคดีที่ไม่สะดุดตา อย่าไปแก่งแย่งกับผู้อื่นดีกว่า"

"ขอรับ" สี่หลางขานรับพร้อมรอยยิ้ม เขาเป็นบริวารมือดีของซึ่งกวนเยียน

รับผิดชอบดูแลร้านเครื่องประทีนโคมซึ่งมีลูกค้าตั้งแต่ระดับสนมนางใน
สตรีสูงศักดิ์ ลงไปจนถึงบรรดาคุณหนูแม่นางตระกูลต่างๆ ซึ่งก็ล้วนแต่เป็น
ลูกค้าของพวกเขาทั้งสิ้น

สีหลางเป็นที่ชื่นชอบของเหล่าหญิงสาว ทั้งยังเป็นหนุ่มช่างเจรจา
คอยรับฟังเรื่องในใจของพวกนางอย่างเข้าอกเข้าใจอยู่เสมอ เมื่อรับฟัง
มากเข้า ย่อมจะสืบได้เรื่องลับในเรือนชั้นในซึ่งคนนอกไม่ล่วงรู้มา
จำนวนหนึ่ง ข่าวสารในส่วนที่เป็นประโยชน์จะถูกสีหลางเรียบเรียงนำมา
รายงานให้คุณหนูรู้

ซึ่งกวนเยียนสั่งการสีหลางหลังอ่านข่าวสารอื่นจนจบ "ช่วยข้า
นำเครื่องประทีนโคมที่เป็นสินค้าใหม่เหล่านี้ส่งไปให้ศิษย์น้องทั้งสามที"
การส่งสินค้าใหม่ย่อมเป็นการส่งข่าวสารออกไปในเวลาเดียวกัน

"ขอรับ" สีหลางยิ้มน้อยๆ ก่อนออกไปตามคำสั่ง

ยามที่ออกจากร้านเครื่องประทีนโคม ซึ่งกวนเยียนได้ถอดชุดสตรี
เปลี่ยนมาสวมชุดยาวสีฟ้าสายชล มือถือพัดจีบพลิกโคมกลายมาเป็น
คุณชายรูปงามผู้หนึ่งแล้ว

รูปร่างซึ่งสมส่วนของนางเดิมที่ก็สูงกว่าสตรีทั่วไปอยู่เล็กน้อย
เมื่อแต่งกายเป็นบุรุษ กิริยาท่าทางและนิสัยความเคยชินก็แปรเปลี่ยน
ตามไปด้วย ทุกอริยาบถล้วนสุภาพงามสง่า ระหว่างเดินไปบนถนนใหญ่
มีหญิงสาวไม่น้อยลอบชมม้ายมอมมา นางก็คลี่ยิ้มมอมตบ ก่อกวน
ให้หญิงสาวเหล่านั้นขวยเขินจนหน้าแดงในทันที

นางคลี่พัดโบกเบาๆ อย่างสง่างาม ตลอดทางไม่รู้ว่ามีป่วนหัวใจ

สตรีไปกี่มากน้อย รวจนมาถึงถนนใหญ่สายถัดไป สายตาก็ทอดมอง
ไปยังโรงเตี๊ยมผู้เหมิน

ซึ่งกวนเยียนไม่ได้จะมาพักโรงเตี๊ยม นางเพียงแต่มาตรวจตรา
โรงเตี๊ยมแห่งนี้ซึ่งเป็นกิจการของนางเท่านั้น

พอเดินเข้าไปใกล้ นางก็เห็นชาวบ้านหลายคนออแน่นอนประตู
โรงเตี๊ยมของตน

เกิดเรื่อง?

ซึ่งกวนเยียนมุ่นคิ้วเร่งฝีเท้ามาถึงด้านหลังฝูงชนแล้วสู่มถามสตรีวัย
กลางคนผู้หนึ่ง

"ท่านป่า เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ"

"มีคนทะเลาะกัน"

แต่ทะเลาะ? ไม่ได้ลงมือลงไม้? แล้วชาวบ้านตื่นตื่นอะไร

"คนทะเลาะกันน่าดูถึงเพียงนี้เชียวหรือ"

สตรีนางนั้นเอ่ยตอบ "ทะเลาะกันนะไม่น่าดูหรอก แต่คุณชาย
รูปงามสองคนทะเลาะกันนะน่าดูมาก"

ซึ่งกวนเยียนเลิกคิ้วก่อนผงกศีรษะ "ท่านป่าพูดมีเหตุผล"

ขณะสนทนากัน ดวงตาทั้งคู่ของท่านป่าผู้นั้นยังคงจดจ้องไป
เบื้องหน้า ตอนนี้องอีกฝ่ายเอียงหน้ามากวาดตามองซึ่งกวนเยียนอย่าง
ไม่ได้ใส่ใจ ทว่าการกวาดตาเพียงแวบเดียวนี้ กลับทำให้สองตาของ
อีกฝ่ายลูกวาวในพริบตา

"อู๋ยตาย! คุณชายผู้นี้หน้าตาหล่อเหลาจริงเชียว"

ซึ่งกวนเยียนถูกท่านป่าจ้องมองหยอกเย้าก็ไม่ได้ถือสา ซ้ำยังส่งยิ้ม

ให้อีก

"ขอบังอาจเรียนถามท่านบ้าง คุณชายสองท่านที่อยู่ด้านในยังหล่อเหลากว่าข้าอีกหรือ" ไม่ใช่ซึ่งกวนเยียนยกยอตนเอง นางเพียงรู้สึกว่ามันแต่งกายเป็นชายชววมองอย่างยิ่ง แม้จะไม่ถึงขั้นบุษบุปผามอันดับหนึ่ง แต่ก็เหนือกว่ามาตรฐานทั่วไป

ท่านบ้างหัวเราะหึๆ พินิจพิจารณาตัวนางอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ ก่อนให้คำวิจารณ์อันตรงประเด็น

"พอหนุ่มหล่อเหลามาก เพียงแต่สองคนที่อยู่ข้างในเปี่ยมสง่าราศียิ่งกว่า"

ซึ่งกวนเยียนไม่ยอมรับ ยังนำมอกว่านางเซียวหรือ นางจะขอคุณสักหน่อยว่าสองคนนี่ที่แท้หน้าตาเป็นอย่างไร คิดแล้วก็เบียดขึ้นหน้าไปพร้อมกับพุดขอทาง

"ขออภัย หลีกทางหน่อยๆ"

ซึ่งกวนเยียนแทรกตัวเข้าไปในฝูงชน กว่าจะเบียดเสียดมาถึงด้านหน้าได้มิใช่่างๆ ในที่สุดนางก็เห็นว่าภายในโถงมีคนสองกลุ่มกำลังคุมเชิงกันอยู่ ห้าคนประจันหน้ากับสองคน นางมองดูฝ่ายที่มีห้าคนก่อน เห็นองครักษ์สี่คนให้การคุ้มกันคุณชายผู้หนึ่งอยู่ ดวงหน้าหล่อเหลาของผู้เป็นคุณชายปกคลุมด้วยเงาทะมึนและระบายนด้วยสีแดงปลั่ง มองปราดเดียวก็รู้ว่าดีมีสุราลงไปมาก

เมื่อเห็นคนผู้นี้ ซึ่งกวนเยียนก็คลี่ยิ้ม เปรียบกับองค์ชายบุปผามโอรสองค์ที่เก้าในฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ตนยอมเทียบไม่ได้อยู่แล้ว ถัดจากนั้นเมื่อหันไปมองฝ่ายที่มีสองคนบ้างนางก็พลันตะลึงงัน

เหตุใดจึงเป็นเขาอีกแล้ว

ยามนี้ตังจิ่งนั่งอยู่หน้าโต๊ะตัวหนึ่ง มือข้างหนึ่งกำลังยกถ้วยชาขึ้นดื่ม ด้วยท่าทางอันผ่อนคลายเยือกเย็น ส่วนบุรุษที่ถือกระบี่ยื่นคมเชิงขวางอยู่เบื้องหน้าเขานางก็รู้จักเช่นกัน คนผู้นี้คือผู้คุ้มกันของตังจิ่ง ทว่าอีกฝ่ายมักให้การคุ้มกันผู้เป็นนายอยู่ในที่ลับ น้อยครั้งจะปรากฏตัว ดังนั้นจนกระทั่งตอนนี้นางก็ยังไม่รู้ว่าคนผู้นี้เรียกขานอย่างไร

ตอนนี้เอง เกาหลางผู้รับหน้าที่ไกลเกลี่ยมองเห็นคุณหนูของตนแล้ว จึงรีบเดินตรงมาหานาง

"คุณชาย ท่านมาได้เสียที" เกาหลางเห็นคุณหนูแต่งกายเป็นชาย จึงเปลี่ยนมาเรียกนางว่าคุณชาย

"คุณชายเก่ามาอาศัยสุราดับทุกข้ออีกแล้ว?" คุณชายเก่าก็คือองค์ชายเก้านั่นเอง นางพูดด้วยสีหน้าสนุกสนานราวกับว่าโรงเตี๊ยมแห่งนี้ไม่ใช่ของนาง ฝ่ายเกาหลางผู้คุ้นชินกับนิสัยของนางตีกลับถอนหายใจเฮือก

"เขาห่มทำลายข้าวของไปไม่น้อยเลยขอรับ"

"ไม่เป็นไร โรงเตี๊ยมของพวกเราสมควรจะเปลี่ยนโต๊ะเก้าอี้ใหม่ อยู่พอดี ค่านวนค่าใช้จ่ายแล้ววกเพิ่มเข้าไปอีกหน่อย เรียกให้เขาซดใช้"

เกาหลางถอนหายใจเฮือกอีก เขามีแต่คุณหนูของเขาเท่านั้นที่ข้าวของเสียหายแล้วยังดีอกดีใจเช่นนี้ ต้องขอบคุณองค์ชายเก่าโดยแท้ที่ทำให้โรงเตี๊ยมของพวกเราได้เปลี่ยนโต๊ะเก้าอี้เร็วกว่าที่อื่น องค์ชายเก่าผู้นี้อยากดื่มสุรากลับไม่ไปหอสุรา ดันชอบมาดื่มที่โรงเตี๊ยมของพวกเราเสียนี้

ซึ่งกวนเยียนฉีกยิ้มระรื่น นางชอบองค์ชายแก้ยามดื่มสุราจนเมามาย เป็นที่สุด เขาดื่มเมามาเมื่อไรก็คือเวลาเปลี่ยนโต๊ะเก้าอี้ชุดใหม่ของนาง ยิ่งไปกว่านั้นยังพูดจาประสาคนเมา เรื่องลับสุดยอดของราชวงศ์ที่ไม่บอกกล่าวต่อผู้ใดในราชสำนักก็จะหลุดออกจากปากของเขามาจนหมดอาทิ ฝ่าบาททรงให้ผู้ใดถวายตัว พระสนมคนใดสู้รบตบมือกับใครขึ้นมาอีก องค์ชายหรือองค์หญิงองค์ใดเป็นเช่นไร ทั้งหมดล้วนแต่เป็นข้อมูลเบื้องต้นทั้งสิ้น

เห็นคุณหนูของตนมีสีหน้า 'หาความบันเทิง' เช่นนี้ เกาหลางก็ได้แต่ส่ายหน้า "คราวนี้องค์ชายแก้ทรงดื่มสุราอาละวาดรุนแรงนัก ยืนกรานไม่ยอมปล่อยให้ฝ่ายไป"

เกาหลางบอกเล่าเหตุการณ์คร่าวๆ ให้ซึ่งกวนเยียนฟัง ที่แท้ องค์ชายแก้ต้องการเหมาโรงเตี๊ยมแห่งนี้เพื่อดื่มสุราก็กลุ่มตามลำพัง จึงขับไล่แขกทั้งหมดที่มาพักแรมออกไป คงเหลือเพียงคุณชายท่านเดียวที่ไม่ยอมจากไปซึ่งก็คือตี้จิ้ง ด้วยเหตุนี้จึงไปยั่วโทสะขององค์ชายแก้เข้า ใครจะรู้คุณชายตี้ผู้นี้แม้ นำผู้คุ้มกันมาเพียงคนเดียว ทว่าวรยุทธ์ของผู้คุ้มกันนั้นก็ลับสูงส่งยิ่งนัก องค์กรฯ ทั้งสี่ที่องค์ชายแก้นำมาล้วนสู้ก็ฝ่ายไม่ได้ ดังนั้นสองฝ่ายจึงยังคุ่มเชิงกันอยู่จนถึงปานนี้

ตี้จิ้งผู้นี้ก็น่าสนใจไม่เบา ถึงกับยังมีอารมณ์มานั่งดื่มชาวางมาดว่า ต่อให้ภูเขาทะยานกดทับศีรษะหน้าก็ไม่เปลี่ยนสี ทว่าสิ่งที่ซึ่งกวนเยียนไม่พอใจอีกฝ่ายมากที่สุดคือ...เขาเองก็รูปร่างมียิ่ง ซ้ำยังนำมองกว่านางเสียอีก

"เออละ ข้าจัดการเอง"

• ภาพมายาเขื่อนกั้นประตู! 1

ไม่ใช่ว่าเขาจำข้าได้แล้วหรอกนะ

ทว่าซึ่งกวนเยียนก็ล้มล้างข้อสันนิษฐานนี้ทิ้งไปทันที ตอนนี้นาง
แต่งกายเป็นชาย แตกต่างจากตอนที่แต่งกายเป็นหญิงลิบลิบ ต่อให้
ดูคล้าย อย่างมากผู้อื่นก็เพียงแต่สงสัยว่าพบเจอพี่ชายกับน้องสาวเข้า
บางที่ตีใจเองก็คงจะคิดเช่นนี้ ถึงได้จ้องมองนางไม่วางตา

ใครจะรู้ว่านางเพิ่งปลอบใจตนเองไปเช่นนี้ ตีใจกลับไปพลันลุกขึ้นเดิน
ตรงมาหา ใช้สายตานิ่วพิจารณานางขึ้นๆ ลงๆ ก่อนจะจรดนิ้วบนใบหน้า
ของนางในท้ายที่สุด

สายตานั้นเปิดเผยใจแจ้งเกินไปหน่อยแล้ว มีหน้าซำยังแหลมคมยิ่ง

"แม่นางไม่ออกจากประตูใหญ่ ประตูชั้นในยังก้าวไม่พ้นเสียด้วยซ้ำ
เหตุใดจึงมาทำการค้าเสียแล้วเล่า" เขาเอ่ยเสียงขริม

ซึ่งกวนเยียนตะลึงงันไปทันที คงไม่กระมัง นี่เขาอุตส่าห์จำนางได้
จริงๆ หรือ?!

โดยง่าย บรรดาชาวบ้านได้ฟังดังนี้ต่างรีบติดตามเกาหลางมุ่งไปยังอีกด้าน
ของโรงเตี๊ยม

ซึ่งกวนเยี่ยนฉวยจังหวะอันอีกทีกวนวายนี้อธิบายให้ฟังขึ้นหน้าไป
กล่าวกับตี้จิ่ง "ขอคุณชายช่วยเก็บเป็นความลับด้วย โปรดอย่าให้ผู้ใดรู้ว่า
ผู้น้อยเคยแต่งกายเป็นหญิง"

ตี้จิ่งชะงักงัน "แต่งกายเป็นหญิง?"

"ใช่แล้ว ชายชาติตรีผู้หนึ่งแต่งกายเป็นหญิงนำอับอายขายหน้ายิ่ง
ผู้น้อยไม่ยอมให้ผู้อื่นล่วงรู้ว่าตนมีความชื่นชอบนี้ ขอคุณชายได้โปรด
ช่วยเก็บเป็นความลับ รบกวนด้วยๆ" นางพนมมือขออภัยเขาด้วยสีหน้า
ละอายแก่ใจ

ตี้จิ่งชะงักค้าง...บุรุษแต่งกายเป็นหญิง? เขาจ้องมองใบหน้าอีกฝ่าย
ตาเขม็งอย่างไม่อยากเชื่อ

"เจ้าเป็นบุรุษ?"

"คุณชายยังไม่รู้ ผู้น้อยต้องเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ฐานะทางบ้านยากเข็ญ
เบื่องบนมีบิดาผู้ชรา เบื้องล่างมีบุตรวัยเยาว์ มิได้เป็นตัวของตัวเองเลย"

ทางหนึ่งนางแสร้งทำตัวน่าสงสารใช้สายตาวีงวอนเขา อีกทางหนึ่ง
หางตาก็ชำเลืองมองไปทางองค์ชายแก้ว นางยังไม่ยอมให้สถานะหญิง
แต่งกายเป็นชายของตนถูกเปิดโปงต่อหน้าธารกำนัล

ยามที่นางเป็นบุรุษ องค์ชายแก้วผู้นี้ก็ชอบเกาะติดนางแจ หากรู้ว่า
นางเป็นสตรีจะไม่ใช่เป็นเรื่องหรือนางไม่อยากจะเป็นอย่างขององค์ชายหรือคณะ

เคราะห์ดีที่เมื่อครู่ในโถงชุดมุนวุ่นวาย ประกอบกับเสียงพูดของตี้จิ่ง
ก็ไม่ดังนัก มิหนำซ้ำองค์ชายแก้วยังเมาสุรา น่าจะไม่ได้ยินที่เมื่อครู่ตี้จิ่ง

เรียกนางว่าแม่นาง ทว่าต่อให้ได้ยิน นางก็มีวิธีตีวงพุดแกกกลับมาได้

ขณะที่ความวุ่นวายในโถงถูกจัดการเรียบร้อยแล้ว พวกลูกมือก็ปิดประตูใหญ่กั้นขวางสายตาดูจากเบื้องนอก ตอนนี้อยู่ในโถงคงเหลือเพียงตัวนางกับพวกขององค์ชายแก้วและตีจิ้ง

เมื่อฝูงชนที่ชมดูเรื่องสนุกสนานจากไป ชั่งกวนเยียนก็รีบเปลี่ยนเรื่องพุด "เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนความสงบของคุณชาย ผู้น้อยเปลี่ยนห้องพักของท่านไปที่เรือนด้านหลังดีหรือไม่ ที่นั่นมีสวนดอกไม้ มีศาลาพักผ่อน ห้องพักก็กว้างขวางกว่า ขอคุณชายโปรดตอบรับคำขออันไม่สมควรนี้ด้วย"

ท่าอาชีพคำชายหากใช้คำว่าผลประโยชน์นำหน้าก็ง่ายที่จะชักนำภทภัยมาสู่ตัว ดังนั้นแต่ไรมาชั่งกวนเยียนจึงรักษาหัวใจทุกฝายด้วยไหวพริบอันแพรวพราว การประลองทิวาระหว่างบุรุษนั้นเกี่ยวพันถึงเรื่องของศักดิ์ศรี ในเมื่อยามนี้ขับไล่ผู้ใดล้วนไม่ตีทั้งสิ้น ก็มีผู้ล่อใจด้วยการเสนอผลประโยชน์ที่ดีกว่า ประการแรกไม่ล่วงเกินใคร ประการที่สองยังรักษาศักดิ์ศรีของทั้งสองฝายไว้ได้ นางตั้งใจจะเชิญตีจิ้งไปยังเรือนพักด้านหลังของโรงเตี๊ยมซึ่งแยกตัวเป็นเอกเทศเสียก่อนค่อยหันมารับมือกับองค์ชายแก้ว

หญิงแต่งกายเป็นชายชุดๆ นางกลับพุดให้กลายเป็นชายแต่งกายเป็นหญิง... เว้นเสียแต่จะตรวจร่างกาย หาไม่นางก็ไม่เชื่อหรือกว่าจะข่มตีจิ้งไว้ไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นสตรีแต่งตัวเป็นบุรุษยังไม่ทำให้ผู้อื่นรู้สึกอย่างไร ทว่าบุรุษสวมชุดสตรีเป็นที่น่าขย้านัก ประกอบกับนางยังจงใจประชิดเข้าไปใกล้เขามาก ทำคล้ายกับว่าหากเขาไม่รับปาก นาง 'บุรุษ' ผู้นี้ก็จะ

ภาพมายาเบื้องหลังประตู! 1

อีกฝ่ายมาถึงอย่างบุบบับเสียดจนนางหนีไม่ทัน ที่นี้ก็ไม่มีผู้ให้ซ่อนตัว เสียดอีก อารามร้อนใจจึงได้แต่มุดเข้าไปใต้โต๊ะบูชาของหอพระ เคราะห์ยังดี ที่บนโต๊ะบูชาตัวนี้ปูผ้าปูโต๊ะอยู่ผืนหนึ่ง ความยาวชายผ้าที่ห้อยลงมา สามารถบดบังร่างของนางได้พอดีพอดี

แทบจะทันทีที่นางมุดเข้ามาใต้โต๊ะบูชา คนที่อยู่เบื้องนอกก็ย่างเท้า เข้ามาดำเนินใน

'ครั้งนี้ต้องรบกวนพี่ตี๋มากทีเดียว อย่งไรได้โปรดช่วยข้าพุดควาจา น่าฟังกับใต้เท้าถ่านให้มากๆ ด้วย'

'รบกวนอะไรกัน พี่ฉินเกรงใจไปแล้ว ข้าจะคิดหาวิธีคลายโทษะ ของใต้เท้าถ่านผู้นั้นให้จงได้'

'เรื่องนี้หากปล่อยให้ท่านพอรู้เข้าต้องฆ่าข้าแน่ ฮื่อ ต้องโทษตัวเอง ที่ดื่มสุราจนเสียดเรื่อง ถึงกับไปล่วงเกินใต้เท้าถ่านเข้า เขาเป็นคนใจคอ คับแคบเสียดด้วย'

'ตามความเห็นของข้า ใต้เท้าถ่านก็ไม่ใช่คนหัวรั้นเสียดจนไม่ฟังคำใคร เลี้ยงสุราอาหารขอขมาเขาสักโต๊ะเป็นอย่างไร'

'เลี้ยงแขกย่อมไม่เป็นปัญหา สิ่งที่สกุลฉินของพวกเรามีมากที่สุด ก็คือเงินทอง กลัวก็แต่เขาจะไม่ยอมให้เกียรติ จงใจหักหน้าสกุลฉินของ พวกเราน่ะสิ'

'พี่ฉินอย่ากลัดกลุ้มไปเลย ในเมื่อข้ารับปากแล้ว ย่อมหุ้มเทศุดำกำลัง จัดการเรื่องนี้ให้ลุล่วง'

'ขอบคุณพี่ตี๋ยิ่งนัก ข้าซาบซึ่งจริงๆ เรื่องราวลุล่วงเมื่อใด จะตอบแทน เต็มที่แน่นอน'

ภาพมาจ่อหนักงประตุ! 1

มิน่าข้ายังเป็นสาวใช้ที่ขิวญกล้ำมากเสียด้วย ถูกพบเห็นเข้าแล้วสีหน้ากลับไม่มีแววแตกตื่นลนลานแม้แต่น้อย ไม่เพียงจะให้เขาช่วยรักษาความลับ ดวงตาคู่นั้นยังขยับสองหนยอกเข้าหาอย่างมีอารมณ์ขันเสียอีก

เพียงแวบเดียว ตี๋จึงก็รู้สึกได้ว่าสาวใช้นางนี้ทั้งใจกล้าทั้งสุขุม ถูกผู้อื่นพบเห็นจะทำตัวลับๆ ล่อๆ มาหลบซ่อนอยู่ตรงนี้ ตกอยู่ในห้วงคับขันแล้วแท้ๆ กลับยังรักษาความเยือกเย็นไว้ได้

น่าสนใจ

เขาเลิกคิ้วหนหนึ่ง สายตาจับจ้องพิจารณานางตรงๆ

'พี่ตี๋ หาพบหรือไม่'

ฉินจี้คังแปลกใจ เหตุใดอีกฝ่ายเก็บของขึ้นหนึ่งจึงนานเช่นนี้ ยังนึกว่าอีกฝ่ายหาแหวนหยกที่ตกไปไม่พบเสียอีก ขณะคิดจะมาช่วยหา ตี๋จึงพลันตลบฝ่ามือโตะลง ยืนขึ้นหันไปยิ้มตอบคุณชายใหญ่สกุลฉิน 'หาพบแล้ว'

ตี๋จึงสวมแหวนหยกกลับไปบนนิ้วมือแล้วดึงตัวฉินจี้คังเดินไปอีกทางเจตนาให้ออกห่างจากโตะบูชา

'เกี่ยวกับเรื่องของใต้เท้าถาน ข้าคิดได้วิธีหนึ่งแล้ว พวกเราออกไปค่อยๆ หารื้อกัน' กล่าวพลางนำฉินจี้คังไปจากหอพระอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติยิ่ง

เมื่อเสียงฝีเท้าของคนทั้งสองเคลื่อนห่างออกไปเรื่อยๆ ชั่งกวนเยียนจึงค่อยเลิกฝ่ามือโตะขึ้นมุมหนึ่ง เหลียวซ้ายแลขวาแล้วจึงมุดออกจากโตะโตะบูชา

หึ่! บุรุษแช่ผู้นี้รู้จักกาลเทศะใช้ได้ ถึงกับยอมช่วยข้าจริงๆ ไม่ได้แปร่งพรายร่องรอยของข้าออกไป คนเรานี้นะ บทดวงจะดี ขวางอย่างไร

